

efterkomme i det mindste en Snes Stykker af dem. Ministeren siger, at man, naar man ønsker, at et af Ministeriet fremsat Forslag skal forandres, plejer at give det til Rende ved bestemte Forslag. Nej, ikke i et saadant Tilfælde som dette, thi det er, som ogsaa den ærede sidste Taler og Formand i Udvalget netop endte med at udtale, ganske umuligt for et Udvalg af Folketinget at sidde og udarbejde et Lovforslag i alle dets Enkeltheder for en saa stor Institution som Marinen. Det er ganske ugorligt, man savner dertil al Assistance, det kan kun udføres af Administrationen. Der er altsaa ikke nogen som helst anden Udvej uden den, vi netop valgte i Fjor, man skal altsaa ikke anke over dette Udvalg. Det arbejdede, som det kunde, saa godt som muligt og gav i al mulig Høflighed sine Henstillinger til Administrationen om at tage disse under Overvejelse. Man gjorde ingen bestemt Fordring, man henstillede kun at tage under Overvejelse. Det hele Spørgsmaal greb saa dybt ind i Marinens mange forskellige Grene, at det maatte have en indgaaende kritisk Behandling. Det er ganske korrekt, og jeg ved ikke, at et Udvalg skal kunne gribe den Sag an paa anden Maade. Naar den højtærede Minister spogte lidt over Udvalgsmedlemmernes Arbejde sidste Aar i første Del af denne Behandling, og den højtærede Minister udtalte, at „han havde faaet det Indtryk, at Udvalgets Hoveder ikke havde taget Skade af det store Slid“, kan jeg ganske vist takke for Komplementen. Jeg er overbevist om, at det vilde være Udvalgets Medlemmer en stor Glæde, om de kunne retournere Administrationen det samme ved Lejlighed. Det næste Punkt, jeg gerne vilde berøre, er Ministerens Udtalelser om Kommissionen. Han beklagede sig over, at man bebrejdede ham, at han havde været langsom med at nedfætte den, og han siger, „herfor har man i Grunden en ganske god Undskyldning, idet de allerfleste af dem, der skulde være Medlemmer af denne Kommission, vare til Søs og ikke kom hjem før i Slutningen af Oktobert.“ Den ærede Minister har ganske vist korrigeret sin Udtalelse i Dag, ellers vilde jeg ogsaa have været bundet til at sige, at der ikke var en eneste ude, den Gang vort Arbejde var færdigt. Senere i Sommerens Løb har der kun været en ude ad Gangen, maaske til en Tid to; men da der sad 8 i Kommissionen, ser det noget underligt ud, at en saa stor Kommissions Arbejder skulde være afhængige af, at en enkelt var borte i et Par Maanedes. Jeg ved ikke, om det var nødvendigt, at disse Medlemmer

anden have indtaget et saadant Medlems Plads, og mulig arbejdet sammen med de 7, saalænge den paagældende var borte. Jeg kan derfor ikke anerkende den højtærede Ministers gode Grund, den var festsagtig. Den højtærede Minister udtalte sig ogsaa om mine Udtalelser om Skolestribene og Uddannelsen der, og Ministeren havde da et Forsvar, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Den yngre Del af det faste Personel skal uddannes til at være Sømand og Søkrigere, hvad der ikke lader sig gøre med Lægdsrullemandstabet. Lægdsrullemandstabet, der kun er 6—8 Maanedes inde, er der kun Tid til at uddanne som Søkrigere, medens der ikke er Tale om at gøre dem til Sømand.“ Jeg vil kun gøre opmærksom paa det ganske interessante i, at der i den anonyme Bjece, der er omtalt, og i Lovforslagets Motiver staar akkurat de samme Ord. Det kunde tyde paa, at Marineministeren ganske identificerer sig med denne Bjeces Forfatter. Med Hensyn til Uddannelsen som Sømand har jeg en Fornemmelse af, at man i Ministeriet ikke interesserer sig meget for den egentlige sømandsmæssige Uddannelse. Jeg kan kun beklage, at man ikke har fulgt vore Henstillinger i den foreløbige Betænkning om forøgede Fordringer til Søarten. Den højtærede Minister mente, at der absolut maatte en Rejsning til for at blive Sømand. (Marineministeren [Ravn]: Nej!) Ja, jeg skal saa blot oplæse, hvad der følger lige efter: „Derfor behøves der til dette Mandstaf ikke nogen som helst Rejsning eller Sligt“. Det staar der, og det udvilles for øvrigt hyderligere lidt videre fremme. Altsaa fordres Rejsning for det faste Personel. Jeg tror derimod, at den højtærede Minister maatte være glad over, at Officererne uddanne sig med saa stor Iver som Sømand, men vel at mærke, i privat Fart, hvor man med Glæde modtager dem, og hvor de gøre Tjeneste af virkelig Betydning. De Stibe, de fare med, ere uden Rejsning, og dog tror jeg netop, at disse Folk blive Sømand, hvis de ikke have været det i Forvejen. Der er Udkommandoer her hjemme fra, hvor den højtærede Minister sætter ganske udenforstaaende Folk om Bord, f. Eks. 3 Videnskabsmænd paa Fregatten „Fyn“ paa en Vintertur, der altid er meget søgt, og hvor der netop var Plads for flere Officerer. Jeg tror, der er al mulig Grund til at tage Hensyn til, at Officererne kunne faa deres sømandsmæssige Uddannelse ad militær Vej. For øvrigt nægtes der Officererne Tilladelse til at gaa i Koffardifart, selv paa meget interessante og uddannende Ture. Da